

Een vrouw vermoord
Een tweede vermist
Wie is het derde slachtoffer?

DE FOTO GRAAF

SARAH BAILEY

THRILLER
INKIJKEXEMPLAAR

De Fotograaf

INKIJKEXEMPLAAR

SARAH BAILEY

DE
FOTOGRAAF

Thriller

Vertaald uit het Engels door Ireen Niessen

INKIJKEXEMPLAAR

Voor Ripley, mijn jongste liefde

2020

Maandag 20 januari

Berichtje van Yvonne Gilchrist aan Lyra Makris, 9.02 uur

Hoi L, heb geprobeerd je te bellen, maar kreeg je voicemail. Wilde weten of alles oké is omdat je niet kwam opdagen voor het ontbijt. Geeft niks, we maken een andere afspraak. Tot snel xx

Berichtje van Yvonne Gilchrist aan Lyra Makris, 13.17 uur

Hee hoi, ben ik weer. Waar ben je? Ik begin me ongerust te maken. Laat ff wat van je horen x

Ingesproken bericht van Lyra's moeder, 18.56 uur

Lyra, lieverd? Gaat het wel goed met je? Ik kreeg een berichtje van een vriendin op je werk die zei dat je vandaag afwezig was. Ben je ziek? Ik kan later vanavond langskomen om je wat te eten te brengen, als je wilt. Bel me maar even terug. Liefs, mama

Berichtje van Yvonne Gilchrist aan James Delway, 19.34 uur

Ha James, Yvonne hier. Lang geleden. Hoop dat het goed met je gaat. Ik weet dat dit raar is, maar ik probeer Lyra te bereiken en ik wilde even checken of ze bij jou is? Kleine kans, ik weet het, maar ik ben bezorgd.

Antwoord van James Delway aan Yvonne Gilchrist, 22.05 uur

Hoi Vonnie. Alles goed hier. Sorry, heb haar niet meer gezien sinds mijn kerstfeest in de bar. Misschien is ze haar telefoon kwijt, dat gebeurt haar vaker. Zou leuk zijn elkaar weer eens te zien x

Hoofdstuk 1

Dinsdag 21 januari, 5.48 uur

De foto wordt verstuurd via een nepprofiel op Instagram terwijl de stad nog slaapt, afgezien van enkele enthousiaste hardlopers, vermoeide nachtwerkers en vroege mediavogels die worden voortgedreven door cafeïne en de minieme kans dat vandaag de dag is waarop de morgenstond goud in de mond heeft. Het bericht komt terecht in de Instagram-inbox van de grootste krant van Melbourne, *Melbourne Today*, waar het negentig minuten ongelezen blijft.

Brian Pocock komt aan op kantoor, brak en met een kater. Hij heeft bij een vriend gelogeed na een onverwacht lange sessie in een kroeg in Fitzroy de vorige avond. Brian is niet vroeg genoeg wakker geworden om naar huis te gaan en zijn letterlijke maar ook figuurlijke puinhoop op te ruimen, en nu zit hij op de rand van zijn bureau, met in zijn maag restjes bier die zich vervaarlijk vermengen met de koffie die hij zojuist heeft gedronken.

Hij slikt het dreigende braaksel weg en bekijkt de onderwerpregels van de e-mails die de afgelopen nacht naar de inbox voor tips aan de redactie zijn gestuurd.

Zijn waterige ogen blijven hier en daar hangen op een woord of frase. *Verdacht. Waarschijnlijk niets. Mijn buurman. Beloofd dat ik niets zou zeggen.*

Brian strekt zijn handen tot ver boven zijn hoofd in een poging het beroerde gevoel uit zijn lichaam te verjagen.

‘Goedemorgen.’ De nieuwe stagiaire paradeert langs met een zweem van geamuseerdheid in haar ogen.

‘Hoi’, mompelt Brian een tel te laat.

Zij en haar wiegende heupen verdwijnen de keuken in en Brian dwingt zijn ogen zich weer op het beeldscherm te richten. Hij leest een e-mail over een gevaarlijke hond waarvan Jan uit Melton vindt dat die een bedreiging voor de samenleving vormt, en een over een buur die misschien wel illegale wietplanten kweekt.

Hij checkt het Instagramaccount van *Melbourne Today* en is blij te zien dat het aantal volgers sinds gisteren met ruim honderd is gestegen. Dan blijven zijn ogen hangen op een bericht van een account dat Click_Click heet en drie volgers heeft. De preview van het bericht toont drie woorden: *Foto van #2*.

Brian gaapt, vlecht zijn vingers ineen en laat zijn knokkels kraken. ‘Goed dan.’ Voordat hij deze baan kreeg, was hij zich er vaag van bewust geweest dat er veel mafkezen op de wereld rondliepen, maar hij had zich niet gerealiseerd hoeveel rare dingen er gebeurden en hoeveel mensen dat dan per se met de media wilden delen.

Wrijvend in zijn ogen opent hij het bericht.

Goedemorgen. Bijgesloten vindt u een foto van slachtoffer #2 vlak na haar dood gisteren om 21.40 uur. Vriendelijke groet, De Fotograaf.

Er ontsnapt Brian een nerveus lachje. Hij zou de bijlage niet moeten openen, hij zou moeten wachten tot zijn baas er is. Het zou een virus of een scam kunnen zijn, zo een waar het IT-team altijd voor waarschuwt.

Hij kijkt op zijn horloge. Zijn collega’s beginnen binnen te druppelen, maar zijn baas komt pas over ruim een uur. Wat voor figuur zal hij slaan als hij er meer van maakt dan het is? Als het alleen maar een of andere klojo blijkt te zijn die een naaktfoto opstuurt?

Fuck it. Brian wil weten waar deze weirdo het over heeft. Hij recht zijn schouders en vat moed, maar voelt toch een felle steek van ongerustheid terwijl hij de bijlage opent.

Het is een close-up van het gezicht van een jonge vrouw. Lokken lang donker haar. Lege, opgemaakte ogen en een pafferige, vlekkerige huid, nat van de tranen. Een lelijke jaap in haar keel, zo diep dat haar hoofd bijna wordt gescheiden van haar décolleté. Bloed.

Vanuit zijn ooghoeken ziet Brian dat de stagiaire en haar heupen de keuken weer verlaten. Hij kijkt even naar haar in de vertwijfelde hoop dat het afschuwelijke beeld zal zijn verdwenen als hij zijn blik weer op zijn scherm richt. Maar het is er nog – op de een of andere manier nog gruwelijker dan zojuist. Er komt weer braaksel in zijn keel omhoog en deze keer is er geen houden aan.

Hoofdstuk 2

Dinsdag 21 januari, 8.03 uur

De gedempte galm van de buzzer weerklinkt voor de tweede keer boven hun hoofd. Rechercheur Penelope Kibbs controleert het adres nog een keer en drukt weer op de buzzer. Nog steeds geen reactie. Ze haalt haar schouders op en werpt haar partner, inspecteur Mike Barnes, een blik toe.

‘Probeer de andere appartementen eens’, oppert hij. ‘Misschien kan iemand anders ons binnenlaten.’

Pen knikt. Ze werkt graag met Barnes. Hij heeft zelfvertrouwen zonder een groot ego, in tegenstelling tot sommige andere mannelijke rechercheurs, die van elke dienst een test lijken te maken. Barnes gaat drama het liefst uit de weg, een eigenschap die Pen met name op momenten als deze prettig vindt. Ze heeft een slecht voorgevoel sinds ze de moeder van het vermiste meisje vanochtend heeft gesproken.

Barnes loopt even bij haar vandaan om een telefoontje aan te nemen en Pen probeert de andere buzzers, te beginnen met nummer een. De meeste bewoners zijn niet thuis, maar als ze op de buzzer voor nummer zes heeft gedrukt, komt er een schrille stem uit de speaker van de intercom. Pen legt uit wie ze is en houdt haar badge omhoog voor de cameralens, die vol krasjes zit. Ze wordt beloond met de klik van de deur die opengaat en ze gebaart naar Barnes, die zijn gesprek beëindigt en naar haar toe komt benen.

‘Frost wil dat we zo snel mogelijk terugkomen’, zegt hij vol energie. ‘Om een aanwijzing over Douglas Jackson op te volgen.’

Pen fronst. ‘Heb je al details?’

‘Hij was niet erg specifiek. Hij brengt ons wel op de hoogte als we terug zijn.’

Rusty Frost is hun meerdere, en tot nu toe vindt ze hem een stuk beter te pruimen dan hoofdinspecteur Clive Sanders, die de afgelopen twee jaar haar leidinggevende was. Frost is een workaholic en hij legt de lat ontzettend hoog, maar net als Barnes houdt hij zijn ego in toom. Hij vraagt altijd naar haar mening en neemt die ook serieus. En hij is aardig. Hij was een grote steun toen Barnes’ zus begin vorig jaar werd vermoord.

Maar de laatste paar dagen is Frost behoorlijk humeurig. Pen kan wel merken dat hij snakt naar een doorbraak in de zaak-Mackenzie Jackson, een moeder uit Camberwell die tien dagen geleden haar huis heeft verlaten na een ruzie met haar man. Voor haar leven wordt gevreesd. De zaak houdt Pen en Barnes nu al negen dagen bezig en het is Frosts eerste grote zaak sinds zijn promotie tot hoofdinspecteur, dus er ligt nogal wat druk op.

Frost is niet getrouwd en hij heeft geen kinderen. Iedereen weet dat hij een aantal jaren geleden een relatie had met een journaliste, Olive Groves. Ze heeft zijn hart gebroken. Eind vorig jaar, toen Groves op een plaats delict opdook en Frost vragen begon te stellen, kreeg Pen het gevoel dat er nog een vonk tussen hen aanwezig was, maar hij reageerde al snel terughoudend, waarschijnlijk om elke schijn van belangenverstrengeling te voorkomen, gezien zijn nieuwe functie. Maar wat Frost ook nog voor Groves voelt, Pen vermoedt dat Groves er spijt van zal hebben dat ze hem destijds heeft gedumpt. Hij is superaantrekkelijk. Niet dat Groves dat niet is, trouwens.

Pen zegt alleen maar tegen Barnes: ‘Hopelijk zijn we hier niet te lang.’

Appartement acht ligt op de tweede verdieping. Er is geen lift, dus lopen ze over de smalle trap naar boven.

Barnes blijft staan en Pen klopt met haar knokkels op de gladde grijze deur. 'Lyra? Lyra Makris? Ben je thuis? Dit is de politie.'

Er komt geen geluid uit het appartement. Pen wisselt een blik met Barnes en denkt aan het glimlachende gezicht van het vermiste meisje op de foto die haar moeder hun heeft gegeven.

'Het zou een medisch noodgeval kunnen zijn', suggereert Barnes. 'Misschien is ze uitgedleden onder de douche.'

'Of misschien heeft ze iemand leren kennen', zegt Pen, hoewel dat gezien het gesprek dat ze met Lyra's moeder heeft gevoerd onwaarschijnlijk lijkt.

Lyra heeft het iets langer dan een maand geleden uitgemaakt met haar vriend, met wie ze al een tijdje samen was, en ze leek er nog niet klaar voor te zijn om zich weer in de wereld van het daten te storten. Haar ex, James Delway, een arrogante, eigenzinnige vent die een bar in Flemington runt, beweert dat hij haar niet meer heeft gesproken sinds ze half december onuitgenodigd op zijn kerstfeest verscheen. Volgens Delway heeft hij Lyra toen beleefd doch resoluut te kennen gegeven dat er geen kans op een hereniging was. Als Pen tussen de regels door leest, vermoedt ze dat hij ervan genoot om dit ten overstaan van zijn collega's aan haar mee te delen. Hoe dan ook was Lyra er volgens haar moeder enorm door van streek geweest.

Barnes spreekt de ondenkbare maar toch bestaانبare mogelijkheid uit. 'Zelfdoding?'

God, alsjeblieft niet, denkt Pen. 'Misschien is ze gewoon ziek. Of is ze last minute ergens naartoe gegaan.'

Barnes' stem blijft kalm. 'We moeten naar binnen. Ik bel de woningcorporatie wel. Het nummer staat beneden bij de brievenbus-sen vermeld.'

Nadat ze nog eens heeft aangeklopt, kijkt Pen tijdens het wachten op haar telefoon. Ze probeert het onrustige gevoel in haar lijf te negeren. Het zijn zware maanden geweest. Het was een moeilijk jaar. In maart was ze op de plaats delict van een tragische moord met

aansluitend zelfdoding op een peuter door zijn drugsverslaafde moeder. In juli had ze de zaak toegewezen gekregen van een dronken tiener die zijn moeder per ongeluk had gedood toen hij haar tijdens een verhitte ruzie in de keuken omver had geduwd, waarbij ze haar hoofd had gestoten tegen haar nieuwe designaanrecht.

En op kerstavond was er de moord op een backpacker geweest. Marta Holm, een jonge Zweedse vrouw, was meerdere keren gestoken en haar lichaam was achtergelaten onder een boom in de Treasury Gardens, waar een dronken stel haar de volgende ochtend aantrof. Onder haar lichaam lag een polaroid van Marta in dezelfde outfit die ze nog aanhad, glimlachend en poserend met een glas champagne in haar hand. Iemand had onderaan de foto #1 geschreven en een handschrijftdeskundige had de mogelijkheid dat Marta dat zelf had gedaan, verworpen. Binnen het team dat de zaak behandelde was gespeculeerd dat de foto met het nummer een waarschuwing zou kunnen zijn, een kwaadaardige toespeling, maar tot nu toe waren er geen verdere aanwijzingen geweest die deze theorie onderbouwden – en hadden er gelukkig ook geen vergelijkbare moorden meer plaatsgevonden. Het DNA en de vingerafdrukken op Marta's lichaam hadden geen match opgeleverd. Tot nu toe was het polaroiddetail door het team binnenskamers gehouden, maar er heerste toch een algemeen gevoel van ongemak door het hele korps heen.

Sinds deze gebeurtenissen maken zich op willekeurige momenten gruwelijke beelden meester van Pens gedachten, waardoor alledaagse taken worden verstoord. Vaak ziet ze 's ochtends als ze wakker wordt de mooie glimlach van Marta Holm op de polaroid veranderen in de schrikwekkende uitdrukking op het levenloze gezicht van de post-mortemfoto's. Pen vindt het steeds moeilijker om bloederige taferelen uit haar hoofd te bannen, en haar vertrouwen in de mensheid is tanende.

Geen van de cognitieve gedragstechnieken die haar therapeut heeft gesuggereerd werkt, en ze heeft inmiddels haar twijfels bij haar

eerdere vurige ambitie om rechercheur te worden. Misschien is ze aan vakantie toe – of aan een carrièreswitch. Haar onrust is een geheel eigen leven gaan leiden.

Barnes komt de trap weer op. ‘De beheerder is er over dertig minuten.’

Pen probeert haar hartslag tot bedaren te brengen terwijl ze tegen de balustrade leunen en over koetjes en kalfjes praten. Barnes vertelt haar wat anekdotes over zijn tienerkinderen. Hij zegt niets over zijn recente scheiding, waarvan Pen alleen maar afweet omdat Frost haar heeft gevraagd of zij de indruk had dat het goed ging met Barnes in de nasleep van zijn relatiebreuk. Pen had zich enigszins gekrenkt gevoeld dat haar collega haar niet in vertrouwen had genomen, maar ze begreep dat hij werk en privé misschien wel gescheiden wilde houden. Ze heeft het zelf ook niet graag over haar persoonlijke leven – niet dat er veel over te zeggen valt. De enige relatie die ze in lange tijd heeft gehad is die met haar kwijlende bulldog Elliot.

Barnes is net aan het vertellen dat hij op vakantie in Engeland werd aangezien voor een populaire realityster, als de beheerder arriveert: een tengere vrouw in een vierkantig roomkleurig pak met pluizig bruin haar, een overdaad aan sieraden en een bijna tastbare nerveuze energie. Ze bestudeert hun legitimatiebewijzen, knikt kort en wijst met haar door een juweel gesierde vinger naar het slot terwijl de sleutels in haar hand rinkelen. ‘Zal ik de deur dan maar voor u opendoen?’

‘Graag’, zegt Pen. ‘Dank u wel.’ Ondanks het bange voor gevoel dat ze heeft, is het een opluchting dat ze in beweging komen. De mufte lucht in het trappenhuis is warm en weeïg.

‘Wacht u hier maar even’, zegt Barnes tegen de vrouw terwijl ze het appartement binnengaan. Eenmaal binnen doet hij de deur achter hen dicht.

De woonkamer is netjes en geurloos. Ook in de naastgelegen keukens lijkt niets bijzonders aan de hand te zijn. Pen ziet opgedroogde

bloemen in een vaas, een drietal vitaminepotjes op het aanrecht en twee huwelijksuitnodigingen die met magneten op de koelkast bevestigd zijn. Er ligt een weekplanner op het aanrecht waar ze hardop van voorleest: ‘Zaterdagavond feest bij Ned, zondagavond kickboksen, maandagochtend ontbijt met Yvonne. Vanochtend pilates.’ Het nare gevoel is terug, een vervelend gebruis in haar buik. Ze schraapt haar keel en wijst naar de ruimte achter de keuken. ‘Kijk jij daar? Dan ga ik deze kant op.’

In Lyra’s slaapkamer zijn de bosgroene lakens strak over het matras getrokken en zijn de kussens opgeschud en netjes tegen het hoofdeinde gelegd. Naast het raam hangt een ronde spiegel boven een houten bureautje dat eveneens dienstdoet als toilettafel. Pen kijkt naar haar eigen bezorgde gezicht en merkt op dat de puntjes van haar schouderlange bobkapsel door de vochtige lucht zijn gekruld.

Op het bureautje ziet ze zowel een indrukwekkende verzameling make-up als een MacBook Air, een toetsenbord, een groot beeldscherm en een ringlamp met een houder voor een smartphone. Een retrokapstok in de hoek hangt vol met kleurige sjaals, jassen en tassen. Op een prikbord verdringen zich tientallen foto’s en Pen herkent Lyra’s glimlachende gezicht op enkele daarvan. Haar vader is Grieks, haar moeder Iers, en haar gelaatstrekken vormen een perfecte mix van beide achtergronden. Ze heeft zichzelf een flatterende pose aangeleerd: op de meeste foto’s kijkt ze recht in de lens, alsof ze degene die de foto neemt uitdaagt om desondanks een slecht plaatje te schieten.

‘Een voorraadkast en het kleinste washok dat ik ooit heb gezien’, roept Barnes. ‘Allebei in orde.’ Zijn stem sterft weg. ‘O wacht, hier is nog een kamer.’

Pen kijkt in de kasten en onder het bed.

‘Ook niets in de logeerkamer’, hoort ze Barnes roepen. ‘Hoe gaat het daar?’

‘Slaapkamer oké, ik moet de badkamer nog checken.’ Ze doet haar ogen even dicht en haalt diep adem terwijl ze de deur zachtjes openduwt.

Er hangt een donkergroene handdoek aan een metalen haakje. Op de wastafel staan een roze tandenborstel en een tube tandpasta en een vierkant bakje van perspex dat weleens schoongemaakt zou mogen worden. In een ondiep aardewerken schaalje op de grond zitten de lila resten van een kaars met het zwarte pitje ondergedompeld in het midden. De spiegelkastjes reflecteren Pens eigen ernstige gezicht. Achter het donkerblauwe douchegordijn drupt een kraan. Zich bewust van Barnes in de slaapkamer achter haar, zich bewust van haar wild kloppende hart, zich ervan bewust dat vandaag een vreselijke klotedag zou kunnen worden, haalt ze nog eens diep adem en trekt het goedkope plastic naar rechts.

De haken bewegen ratelend over de metalen stang. Erachter is niets aan de hand. Precies op het moment dat haar telefoon gaat, komt Barnes met een enigszins rood hoofd de badkamer binnen. ‘Alles oké?’

Haar ingewanden zetten zich nog steeds schrap tegen dreigend onraad, maar ze knikt en neemt kordaat de telefoon op. ‘Met Kibbs.’

‘Kom zo snel mogelijk met Barnes terug naar het bureau.’ Frosts stem klinkt gespannen. ‘We denken dat jullie vermiste vrouw is vermoord.’